Р Е Ш Е Н И Е
№ 2733

гр. София, 04.08.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 17 състав,** в публично заседание на 06.07.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на прокурора Панайотова, като разгледа дело номер **3736** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Предявени са обективно съединени искове с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ от Невяна Г Ц. от гр. С., община „Л", Б. „Арсеналски" № 35, В. Б, . 2, А. 18 срещу Министерството на В. Р. (МВнР) за имуществени вреди в размер на 1 228 лв., причинени от Заповед № Т-550/31.01.2000 г. на министъра на В. Р., отменена по съответния ред, ведно с мораторната лихва в размер на 526,91 лв., считано от датата на влизане в сила на Решение от 12.07.2001 г. на СРС по гр. дело № 2612/2000 г. – 30.05.2006 г. до дататата на подаване на исковата молба, и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума и за имуществени вреди в размер на 10 139,70 лв., причинени от Заповед № 3522/17.10.2006 г. на министъра на В. Р., отменена по съответния ред, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума.

По първия иск се твърди, че със Заповед № Т-550/31.01.2000 г. на министъра на В. Р. бил прекратен трудовият договор на ищцата на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ. С Решение от 12.07.2001 г. на СРС по гр. дело № 2612/2000 г., влязло в сила на 30.05.2006 г., уволнението й било признато за незаконно и ищцата била възстановена на заеманата преди това длъжност. По време на съдебното

производство, преди да бъде възстановена на работа, ищцата сключила трудов договор със СУ „Св. К Охридски” и през 2004 г. придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Трудовото й правоотношение със СУ „Св. К Охридски” било прекратено и на основание чл. 222, ал. 3 от КТ й било изплатено обезщетение в размер на брутното й трудово възнаграждение за срок от 2 месеца, тъй като не била работила при същия работодател през последните 10 години. Твърди се, че с отмяната на заповедта на министъра на В. Р. за прекратяване на трудовия й договор с МВнР, било възстановено правото й на обезщетение от чл. 222, ал. 3 от КТ, поради което ответникът й дължи разликата между изплатеното й обезщетение и това, което й се полага, а именно – обезщетение в размер на брутното й трудово възнаграждение за срок от 4 месеца в общ размер на 1 228 лв.

По втория иск се твърди, че със Заповед № 3522/17.10.2006 г. на министъра на В. Р. бил постановен отказ ищцата да бъде назначена на длъжността „експерт” в Дирекция „Човешки ресурси” на МВнР по служебно правоотношение. Тази заповед била отменена по съответния ред, като за периода от издаване на заповедта до 28.12.2007 г. се претендира обезщетение в размер на 10 139,70 лв., представляващо общата сума на брутната заплата през цялото време, през което не заемала държавна служба.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищцата поддържа предявените искове по основание и размер, като моли съдът да ги уважи в пълен размер и да присъди направените по делото разноски.

Ответникът – Министерството на В. Р. чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на предявените искове и моли да бъдат отхвърлени.

Прокурорът изразява становище за основателност на предявените искове.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № Т-550/31.01.2000 г. на министъра на В. Р. трудовият договор на ищцата с МВнР бил прекратен на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ. С Решение от 12.07.2001 г. на СРС по гр. дело № 2612/2000 г., влязло в сила на 30.05.2006 г., уволнението й било признато за незаконно и ищцата била възстановена на заеманата преди това длъжност. По време на съдебното производство, преди да бъде възстановена на работа, ищцата сключила трудов договор със СУ „Св. К Охридски” и през 2004 г. придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Трудовото й правоотношение със СУ „Св. К Охридски” било прекратено и на основание чл. 222, ал. 3 от КТ й било изплатено обезщетение в размер на брутното й трудово възнаграждение за срок от 2 месеца.

На 12.09.2006 г. ищцата получила съобщение от Софийския районен съд, че с оглед възстановяването й на предишната работа може да се яви и да заеме длъжността в двуседмичен срок от съобщението. С молба от 21.09.2006 г. до министъра на В. Р. ищцата заявила, че се явява в срок, за да заеме длъжността, от която е била незаконно уволнена. Със Заповед № ЧР-95-00-326/26.09.2006 г.

министърът на В. Р. наредил да бъде приведено в изпълнение решението по гр. дело № 2612/2000 г. Ищцата била възстановена на длъжността „експерт” в Управление „Кадри” на МВнР по трудово правоотношение. Със Заповед № 3522/17.10.2006 г. на основание чл. 325, т. 12 от КТ министърът на В. Р. прекратил трудовото правоотношение на ищцата поради определяне на длъжността за заемане от държавен служител и постановил отказ за назначаването ѝ на длъжността „експерт” в Дирекция „Човешки ресурси” на МВнР по служебно правоотношение. Цитираната заповед в частта ѝ относно отказа за назначаване на длъжността „експерт” по служебно правоотношение била отменена с влязло в сила Решение № 11301 от 16.11.2007 г. по адм. дело № 7412/2007 г. по описа на ВАС. В изпълнение на посоченото съдебно решение със Заповед № Т-4408/28.12.2007 г. министърът на В. Р. назначил ищцата на длъжност „главен експерт”, ранг III младши в Дирекция „Човешки ресурси”, отдел „Квалификация”, сектор „Квалификация” с основна месечна заплата 480 лв., добавка за прослужено време 37 г. – 37 % от основната месечна заплата в размер на 177,60 лв. и добавка за владеене на езици 8 % от средната работна заплата за МВнР в размер на 47,64 лв. Съгласно приетото по делото заключение по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, размерът на брутната заплата на лицето е 705,24 лв. Общият размер на претендираното обезщетение за периода (14 месеца и 10 дни), през който ищцата не заемала държавна служба, е 10 193,92 лв.

По делото са приети като писмени доказателства справка от 15.06.2010 г., издадена от НАП и заверено копие от служебна книжка № 889 от 02.04.2008 г., от които се установява, че през периода от 17.10.2006 г. до 28.12.2007 г. ищцата не е заемала държавна служба и няма регистрирано трудово правоотношение.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявените искове са допустими, тъй като са предявени съгласно чл. 205 от АПК срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е МВнР, което е юридическо лице на бюджетна издръжка.

Относно иска за имуществени вреди в размер на 1 228 лв., причинени от Заповед № Т-550/31.01.2000 г. на министъра на В. Р., съдът намира същия за неоснователен. Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразните актове, действия или бездействия на техните органи и длъжностни лица, независимо дали са причинени виновно от длъжностно лице. Отговорността на държавата и общините за вреди се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага

осъществяването на фактически състав със следните елементи: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда; причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липсата на който и да е от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

В случая отменението незаконосъобразен акт съставлява заповед за прекратяване на трудов договор и не е издаден при или по повод осъществяване на административна дейност. Не е налице и причинна връзка между отменения акт и претендираните вреди. Пряка последица от прекратяване на трудовия договор на ищцата е това, че същата е останала без работа. Това, че впоследствие е започнала работа при друг работодател и е придобила право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при новия работодател, както и че новият работодател й е изплатил обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ са факти, които не са в пряка причинно-следствена връзка с незаконосъобразната заповед за уволнение.

Искът за имуществени вреди в размер на 10 139,70 лв., причинени от Заповед № 3522/17.10.2006 г. на министъра на В. Р., е частично основателен. Със Заповед № 3522/17.10.2006 г. на основание чл. 325, т. 12 от КТ министърът на В. Р. прекратил трудовото правоотношение на ищцата поради определяне на длъжността за заемане от държавен служител и постановил отказ за назначаването й на длъжността „експерт" в Дирекция „Човешки ресурси" на МВнР по служебно правоотношение. Цитираната заповед в частта й относно отказа за назначаване на длъжността „експерт" по служебно правоотношение била отменена с влязло в сила Решение № 11301 от 16.11.2007 г. по адм. дело № 7412/2007 г. по описа на ВАС. Цитираната заповед в отменената част съставлява индивидуален административен акт и следователно е постановена при осъществяване на административна дейност. Безспорно е налице отмяна на този административен акт с влязло в сила съдебно решение. Налице са имуществени вреди за ищцата, тъй като същата е останала без работа за процесния период, като тези вреди са в причинна връзка с отменения административен акт. ЗДСл не съдържа основание за присъждане на обезщетение при незаконосъобразен отказ за назначаване по служебно правоотношение. По аналогия следва да бъде приложена разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на брутната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната

заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата. В конкретния случай през процесния период ищцата не е заемала държавна служба и не е имала регистрирано трудово правоотношение. Като за определяне на обезщетението следва да се вземе предвид определената й брутна заплата към момента на признаването на отказа за назначаване по служебно правоотношение за незаконосъобразен - 705,24 лв. Следва да бъде съобразено и ограничението, което законодателят е установил при определяне на максималния размер на обезщението, и това е брутната заплата за не повече от 10 месеца. По изложените съображения искът е основателен за сумата от 7 052, 40 лв., а в останалата част е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на спора по предявените искове, ответникът следва бъде осъден да заплати на ищцата направените по делото разноски съразмерно с уважената част от исковите претенции в размер на 65,22 лв. (шестдесет и пет лева и 22 ст.).

Водим от горното, Административен съд С.-град, I отделение, 17-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ на Невяна Г Ц. от гр. С., община „Л”, Б. „Арсеналски” № 35, В. Б, . 2, А. 18 срещу Министерството на В. Р. за имуществени вреди в размер на 1 228 лв., причинени от Заповед № Т-550/31.01.2000 г. на министъра на В. Р., отменена по съответния ред, ведно с мораторната лихва в размер на 526,91 лв. и законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на дължимата сума.

ОСЪЖДА Министерството на В. Р. да заплати на Невяна Г Ц. от гр. С., община „Л”, Б. „Арсеналски” № 35, В. Б, . 2, А. 18 на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ обезщетение за имуществени вреди в размер на 7 052, 40 лв. (седем хиляди петдесет и два лева и 40 ст.), причинени от Заповед № 3522/17.10.2006 г. на министъра на В. Р., отменена по съответния ред, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.05.2009 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** за разликата до пълния предявен размер от 10 139,70 лв. (десет хиляди сто тридесет и девет лева и 70 ст.) като неоснователен.

ОСЪЖДА Министерството на В. Р. да заплати на Невяна Г Ц. от гр. С., община „Л”, Б. „Арсеналски” № 35, В. Б, . 2, А. 18 направените разноски по водене на делото в размер на 65,22 лв. (шестдесет и пет лева и 22 ст.).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: